Був на селі Квачан-собака,
Кудлатий та товстий;
Хвіст здоровенний, як ломака,
І сам такий страшний,
Раз, лежачи знічев’я на травиці
У холодочку під кущем,
Він розбалакався з Конем
Про те, про се, про всякії дурниці,
А далі річ на те звернув,
Що він у господарстві — сила,
Не те що Кінь або Кобила,-
Усяк се, може, чув.
— Що ж, Коню, ти? Попихач головатий…
Диковина тим возом торохтіть;
Велике діло борону тягати
Або снопи возить!
Он я: і череду у полі доглядаю,
Ввесь двір, кошару стережу,
До току побіжу —
Цілісінькую ніч не спочиваю! —
На річ таку Собаці Кінь сказав:
— Се, може, й правда, хто вас знає;
На світі всяк буває…
А я б тебе про от що попитав:
Коли б я не хотів у полі працювати,
Коли б я хліба не возив,
То що б стеріг тоді кудлатий
І Що б він їв?

І люди є такі ледачі,
Мудрують по-собачи:
Ми, бачте, сила, ми — стовби,
У нас, мов, золоті лоби,
Ми громадяне,-

А то все суччя копійчане,
Бадилля світове!.
Сказав би щось про Квачана такого
І що воно й до чого,-
Та цур йому! Бо ще порве…
1864-1872.